

Πέντε ελληνικά ποιήματα

Γιώργος Μαλλιωτάκης Γ2

«Σάρκινος Λόγος», Γιάννης Ρίτσος(1).

Σάρκινος λόγος. Τί ὄμορφη πού εἶσαι. Μὲ τρομάζει ἡ ὀμορφιά σου. Σὲ πεινάω. Σὲ διψάω.

Σοῦ δέομαι: Κρύψου, γίνε ἀόρατη γιὰ ὄλους, ὀρατὴ μόνο ὃ ἐμένα. Καλυμένη ἀπ' τὰ μαλλιά ὡς τὰ νύχια τῶν ποδιῶν μὲ σκοτεινὸ διάφανο πέπλο

διάστικτο ἀπ' τοὺς ἀσημένιους στεναγμοὺς ἑαρινῶν φεγγαριῶν.

Οἱ πόροι σου ἐκπέμπουν φωνήεντα, σύμφωνα ἡμερόεντα.

Ἄρθρώνονται ἀπόρρητες λέξεις. Τριανταφυλλιές ἐκρήξεις ἀπ' τὴ πράξη τοῦ ἔρωτα.

Τὸ πέπλο σου ὀγκώνεται, λάμπει πάνω ἀπ' τὴ νυχτωμένη πόλη μὲ τὰ ἡμίφωτα μπάρ,

τὰ ναυτικὰ οἰνομαγειρεῖα.

Πράσινοι προβολεῖς φωτίζουνε τὸ διανυκτερεῦον φαρμακεῖο.

Μιὰ γυάλινη σφαῖρα περιστρέφεται γρήγορα δείχνοντας τοπία τῆς ὑδρογείου.

«Σάρκινος Λόγος», Γιάννης Ρίτσος(2).

Ὁ μεθυσμένος τρεκλίζει σὲ μία τρικυμία φυσημένη ἀπ' τὴν ἀναπνοὴ τοῦ σώματός σου.

Μὴ φεύγεις. Μὴ φεύγεις. Τόσο ὑλική, τόσο ἄπιαστη.

Ἐνας πέτρινος ταῦρος πηδάει ἀπ' τὸ ἀέτωμα στὰ ξερὰ χόρτα.

Μιὰ γυμνὴ γυναῖκα ἀνεβαίνει τὴ ξύλινη σκάλα κρατώντας μιὰ λεκάνη μὲ ζεστὸ νερό.

Ὁ ἀτμὸς τῆς κρύβει τὸ πρόσωπο.

Ψηλὰ στὸν ἀέρα ἓνα ἀνιχνευτικὸ ἐλικόπτερο βομβίζει σὲ ἀόριστα σημεία.

Φυλάξου. Ἐσένα ζητοῦν. Κρύψου βαθύτερα στὰ χέρια μου.

Τὸ τρίχωμα τῆς κόκκινης κουβέρτας ποὺ μᾶς σκέπει, διαρκῶς μεγαλώνει.

Γίνεται μιὰ ἔγκυος ἀρκούδα ἢ κουβέρτα.

Κάτω ἀπὸ τὴ κόκκινη ἀρκούδα ἐρωτεύομαστε ἀπέραντα,

πέρα ἀπ' τὸ χρόνο κι ἀπ' τὸ θάνατο πέρα, σὲ μιὰ μοναχικὴ παγκόσμιαν ἔνωση.

Τί ὄμορφη ποὺ εἶσαι. Ἡ ὀμορφιά σου μὲ τρομάζει.

Καὶ σὲ πεινάω. Καὶ σὲ διψάω. Καὶ σοῦ δέομαι: Κρύψο

Έτσι μιλώ για σένα και για μένα

Επειδή σ' αγαπώ και στην αγάπη ξέρω

Να μπαίνω σαν Πανσέληνος

Από παντού, για το μικρό το πόδι σου μες στ' αχανή
σεντόνια

Να μαδάω γιασεμιά – κι έχω τη δύναμη

Αποκοιμισμένη, να φυσώ να σε πηγαίνω

Μεσ' από φεγγερά περάσματα και κρυφές της θάλασσας
στοές

Υπνωτισμένα δέντρα με αράχνες που ασημίζουνε

Ακουστά σ' έχουν τα κύματα

Πώς χαιδεύεις, πώς φιλάς

Πώς λες ψιθυριστά το “τι” και το “ε”

Τριγύρω στο λαιμό στον όρμο

Πάντα εμείς το φως κι η σκιά

Πάντα εσύ τ' αστεράκι και πάντα εγώ το σκοτεινό
πλευούμενο

Πάντα εσύ το λιμάνι κι εγώ το φανάρι το δεξιά

Το βρεγμένο μουράγιο και η λάμψη επάνω στα κουπιά
Ψηλά στο σπίτι με τις κληματίδες

«Το Μονόγραμμα», Οδυσσέας Ελύτης (Αποσπάσματα III)

Τα δετά τριαντάφυλλα, το νερό που κρυσταλώνει
Πάντα εσύ το πέτρινο άγαλμα και πάντα εγώ η σκιά
που μεγαλώνει
Το γερό παντζούρι εσύ, ο αέρας που το ανοίγει εγώ
Επειδή σ' αγαπώ και σ' αγαπώ
Πάντα εσύ το νόμισμα κι εγώ η λατρεία που το
εξαργυρώνει:

Τόσο η νύχτα, τόσο η βοή στον άνεμο
Τόσο η στάλα στον αέρα, τόσο η σιγαλιά
Τριγύρω η θάλασσα η δεσποτική
Καμάρα τ' ουρανού με τ' άστρα
Τόσο η ελάχιστή σου αναπνοή

Που πια δεν έχω τίποτε άλλο
Μεσ' στους τέσσερεις τοίχους, το ταβάνι, το πάτωμα
Να φωνάζω από σένα και να με χτυπά η φωνή μου
Να μυρίζω από σένα και ν' αγριεύουν οι άνθρωποι
Επειδή το αδοκίμαστο και το απ' αλλού φερμένο
Δεν τ' αντέχουν οι άνθρωποι κι είναι νωρίς, μ' ακούς
Είναι νωρίς ακόμη μεσ' στον κόσμο αυτόν αγάπη μου

Να μιλώ για σένα και για μένα.

ΤΟ ΜΟΝΟΓΡΑΜΜΑ
ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ

ΔΕΚΑΤΗ ΕΣΤΙΟΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΜΑΡΤΟΣ 2010

«Ερωτικό γράμμα», Νίκος Καββαδίας

Κοριτσάκι μου, Θαλασσωμένο απόψε το Αιγαίο.
Το ίδιο κι εγώ.
Χθες δεν πρόλαβα να καθίσω στο τραπέζι κι ένα τηλέφωνο
με κατέβασε στο λιμάνι. Στις εφτά που σαλπάραμε, δεν
μπορούσα να περπατήσω από την κούραση. Η παρηγοριά
μου
ήταν η «ώρα» σου. Η λύπη μου ότι δεν κυβέρνησα ούτε
στιγμή
το καταπληκτικό Θαλασσινό σκαρί, το κορμί σου.
Από δειλία και ατζαμοσύνη σήκωσα το κόκκινο σινιάλο της
Ακυβερνησίας.
Είδα χθες, πολλές φορές την κοπέλα της πλώρης:
Τη λυσίκομη φιγούρα να σκοτεινιάζει, να θέλει να κλάψει.
Σα να'χε πιστέψει για πρώτη φορά ότι πέθανε, ο
Μεγαλέξανδρος,

όμως το καρχηδόνιο επίχρισμά του έμενε το ίδιο
λαμπρό.
Με το αυτοκρατορικό κάλυμμα του. Κόκκινο της
Πομπηίας
Rosso romano, πορφυρό της Δαμασκός.
Βελούδο που σκεπάζει ιερò δισκοπότηρο.
Όστρακο ωκεάνιο αλμυρό. Κρασί βαθυκόκκινο που
δίνει
δόξα στο κρύσταλλο. Πληγή από κοπίδι κινέζικο.
Αστραπή. Βυσσινί ηλιοβασίλεμα.
Λαμπάδα της πίστης μου.
Ανοιχτό σημάδι του έρωτά μου
Όνειρο και τροφή της παραφροσύνης μου
Σε αγκαλιάζω.

«Αγάπη», Κώστα Καρυωτάκης

Κι ήμουν στο σκοτάδι. Κι ήμουν το σκοτάδι.

Και με είδε μια αχτίδα

Δροσούλα το ιλαρό το πρόσωπό της

κι εγώ ήμουν το κατάξερο ασφοδίλι.

Πώς μ' έσεισε το ξύπνημα μιας νιότης,

πώς εγελάσαν τα πικρά μου χείλη!

Σάμπως τα μάτια της να μου είπαν ότι

δεν είμαι πλέον ο ναυαγός κι ο μόνος,

κι ελύγισα σαν από τρυφερότη,

εγώ που μ' είχε πέτρα κάνει ο πόνος.

Καμμιὰν ἀπὸ τὶς πίκρες μου δὲ γνώρισες
τὶς πίκρες μου τὶς ἄσωστες τὶς μαῦρες.
Καὶ στῶν ματιῶν μου μέσ' στὸ φεγγοβόλημα
τὰ δάκρια μου στεγνωμένα τὰ ἴβρες.

Ἐσὺ μονάχα τὸ γλυκὸ χαμόγελο
καμάρωσες στὰ χεῖλη μου ἀπλωμένο
κ' ἔχες μέσ' στῶν ματιῶν μου τὸ ξαστέρωμα
τὸν πόθο σου τρελλὰ καθρεφτισμένο.

Μὲ γνώρισες νὰ γέρνω στὴν ἀγάπη σου
σὰν πεταλούδα στὸ ἄλικο λουλούδι
καὶ νὰ σκορπίζω ὅσο ἡ καρδιά μου ἐδύνοταν
μεθυστικὸ τὸ ἐρωτικὸ τραγούδι.

Γνώρισες τῆς χαρᾶς μου τὸ ἄγριο ξέσπασμα
στὸν ἀνοιξιὰτικὸν ἀγρὸ ποὺ εὐώδα
λαχτάρας κύμα ἐγίνονταν ἡ ἀγκάλη μου
τὰ νειάτα σου νὰ σφίγγη καὶ τὰ ρόδα.

«Ποιὸς ξέρει...», Μαρία Πολυδούρη

Ἐσὺ ποτὲ κρυφὰ δὲν ἀκολούθησες
τὸ βῆμα μου σὰν φεύγω ἀπὸ κοντὰ σου
κί ὅμως καὶ μὲ τὴ σκέψη σου μοῦ δόθηκες
καὶ μὲ τὴ φλόγα ἀκόμα τοῦ ἔρωτά σου.

Μὰ ποιὸς τὸ ξέρει ἂν, μία στιγμὴ βρισκόσουνα
κάπου ποὺ νὰ μὲ βλέπεις ὅταν γέρνω
καὶ σκύβω μαζωχτὴ κάτω ἀπὸ τᾶγριο
χτύπημα, τὶς στριγγές φωνές ποὺ σέρνω

ἂν ἄκουες, καὶ στοῦ πόνου τὸ ξεχείλισμα
τὸ δόσιμο στὸ ξέψυχο μεθύσι,
τὰ δάκρια, ὦ, θὰ μ' ἀρνιόσουν ὅλα ἂν τᾶβλεπες.
Κί ὅμως μου λές πῶς μ' ἔχεις ἀγαπήσει.

**Ευχαριστώ πολύ για την
προσοχή σας!**